

младия поетъ. По това време Вазовъ, по бащина поржка, живѣлъ въ Румѣния, дето прекаралъ близу две години. Надеждитѣ на чорбаджи Минча да направи сина си тежъкъ търговецъ съвсемъ пропаднали. Вазовъ не можалъ да стане търговецъ, защото не билъ роденъ за търговия, а за поезия. Вмѣсто да се опознае съ търговцитѣ, той се сближилъ съ писателитѣ и бунтовницитѣ. Въ Букурещъ се запозналъ съ Любена Каравеловъ, а въ Браила всѣки день посещавалъ кръчмата на Никола Странджата и се сближилъ съ хжшветѣ, чийто животъ отсетне живо изобрази въ повестъта „Немили-недраги“. Въ Галацъ се запозналъ съ Ботева, отъ красноречието на който билъ зашеметенъ.

Презъ 1872 година Вазовъ отпътувалъ за Цариградъ, дето се запознава съ мнозина български дейци, особно съ П. Р. Славейковъ, който тогава издавалъ списание „Читалище“, въ което и младиятъ поетъ помѣстилъ нѣколко стихотворения. Отъ 1872—73 година учителствувалъ въ гр. Мустафа-паша (сега Свиленградъ). Като учител, Вазовъ преподавалъ съ особна любовъ българска история. Когато разказвалъ въодушевено за старитѣ български царе, гласътъ му се чувалъ и вѣнъ отъ училището, та се събирали да го слушатъ и възрастни граждани.

Между това работитѣ въ турско отивали изъ день въ день все по-зле. Въ 1875 година избухнало възстание въ Херцеговина. Известията за него силно въодушевили българската младежъ. Вазовъ започналъ да пише бунтовни стихове за борба противъ турцитѣ. Тѣ се разпространявали тайно, въ ръкопись, а нѣкои се пѣли. Пѣсенъта „Боятъ настана“ се пѣла при избухване на Априлското възстание въ Панагюрище. Всичко, което българскиятъ народъ